

3665

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

ΣΧΟΛΙΑ

Τραϊωνταυ δρχ. 8.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

Ε.Υ.Δ της Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

II. ΓΛΩΣΣΙΚΑ—ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

1. 1-12 αὐτός ἢ ἄλλου του ἀντίθ. τὸ φάρμακον ἰδ. I, XV 34. πολῖται συμπολίται. οὐδεις πάνυ τι οὐδεις ἀπολύτως. ἐπιχωριάζω συγνάζω... (καὶ παρῳμένω ἐκεῖ). χρόνου συχνουῦ ἀπὸ πολλῶν καιρῶν. οἶός τ' ἂν ἦν, πλήν γε δὴ (τινος ἀγγείλαντος).—**13-17** ταῦτα μὲν ἄνευ δὲ τοῦλάχιστον, τί ἦν τοῦτο πῶς συνέβη αὐτό. τύχη τυχαῖον περιστατικόν. ἐστεμμένη διὰ κλάδου δάφνης, ἱερᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος. τοὺς δὲς ἑπτὰ τὰ ἑπτὰ ζεύγη (τῶν νέων καὶ νεανίδων). ἀπάγω ἀποστέλλω ὡς ὀφειλήν (ἀπο-). θεωρία ἐπίσημος ἀποστολή καὶ ἀντιπροσωπεία τῆς πόλεως (εἰς ἑορτάς, πανηγύρεις κλπ.). ἦν δὴ ὡς γνωστόν. τῷ θεῷ τίς δοτ. ; καθαρύω (φόνου ἢ μιάσματος) εἶμαι καθαρός, ἄγνός. δεῦρο εἰς Ἀθήνας, οὐχὶ εἰς Φλειοῦντα, διότι ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ἀθηναίων. ἀπολαμβάνω ἀποκλείω. ὡσπερ λέγω εἶρηκα.

1 Ἐγκεράτης ἐκ Φλειοῦντος, πόλεως ἐν τοῖς Β. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος· ἐκ Φλειοῦντος ἐλέγετο καταγόμενος καὶ ὁ Πυθαγόρας, διότι ὁ παππαίπαπλος αὐτοῦ Ἰππασος, μὴ κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Φλειασίους νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἀπειλούντων τὴν πόλιν Δωριέων, ἔφυγε μετὰ τῶν ὁμοφρόνων εἰς Σάμον, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ὁ τρισέγγονος αὐτοῦ Πυθαγόρας, ὅστις ὕστερον διαλεγόμενος ἐν Φλειοῦντι μετὰ τοῦ τυράννου τῆς πόλεως Δέοντος ἐκεῖ τὸ πρῶτον ὠνόμασεν ἑαυτὸν φιλόσοφον καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ φιλοσοφίαν. Διὰ τὰς παραδόσεις ταύτας πολλοὶ τῶν Φλ. ἦσαν Πυθαγόρειοι.— **Φαίδων** ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου τῆς Ἡλίδος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς Ἑλείους (401 ὀ.π.Χ.) ἐπωλήθη περὶ τὸ 400 νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἕως 18έτης, ὡς δοῦλος ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἀγοραίαν τινὰ βιομηχανίαν. Ἐκεῖ γνωρίσας αὐτὸν τυχαίως ὁ Σωκράτης παρεκάλεσεν ἕνα τῶν πλουσίων μαθητῶν νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτόν. Ἐντεῦθεν ὁ Φ., ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν, ἐγένετο ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ ἀφωσιωμένος μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος μὲχρι τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου 399 π.Χ., ἀγαπώμενος καὶ τιμώ-

μενος ὑπὸ τοῦ Σ. καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ὑστερον ἴδρυσεν ἐν Ἑλλάδι ἰδίαν φιλοσοφικὴν σχολήν, τὴν κληθεῖσαν Ἑλλειακὴν. — **8** ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήνας... ὁ διάλογος τίθεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος γενόμενος ἐν Φλειοῦντι βραχὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. Ἡ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας Φλειοῦντος - Ἀθηναίων θὰ ἦτο ἢ τυχαία ἢ διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, μὴ ὀφειλομένη εἰς πόλεμον, διότι ὁ μὲν Ἑλλειακὸς εἶχεν ἤδη λήξει τῷ 400, ὁ δὲ Κορινθιακὸς ἐξεροίγη ὁ δὲ ἔτη ὕστερον, τῷ 395, ὅτε τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. θὰ ἦσαν ἤδη τελείως γνωστὰ εἰς τοὺς Φλειασίους. — **16** πολλῶ ὕστερον μετὰ ἓνα μῆνα. — **23** Θησεὺς Μίνως, βασιλεὺς τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, ἐκδκῶν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Αἰγέως, ὑπεχρέωσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος (ἢ κατὰ πᾶν 9ον ἔτος) ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ παρθένους ὡς βορὰν τοῦ τέρατος Μινωταύρου, ἐνδαιτωμένου ἐντὸς ἀδιεξόδου ὑπογείου σπηλαίου, τοῦ λαβυρίνθου. Τῆς τρίτης ἀποστολῆς τοῦ φόρου τούτου συμμετασχὼν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Θησεὺς καὶ κατορθώσας τῇ βοήθειᾳ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω Ἀριάδνης νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον καὶ νὰ σωθῇ ἴδρυσεν τὰ Δῆλια, ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐν Δῆλῳ, καθ' ἣ ἡ πόλις ἔστελλεν ὡς θεωρίδα τὴν Δηλιάδα (ναῦν), τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τριακόντορον τοῦ Θησέως, ἣτις συνεχῶς ἔκτοτε ἐπισκευαζομένη καὶ ἀνανεουμένη διετηρεῖτο μέχρι τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, (πρὸβλ. τὸ ἡμέτερον ἱστορικὸν πολεμικὸν Ἔργον μόνις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν βυθισθέντα). — Διὰ τί τονίζεται ὅτι ὁ Φ. ὑπῆρξεν ἀντόπιτος καὶ ἀντήκοος τῶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. ; Τίνες φράσεις μαρτυροῦσι τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τῶν Φλ. γὰρ μάθωσι τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. ; τὸ διαφέρον τοῦτο τί μαρτυρεῖ ; Διὰ τί τὰ τῆς δίκης παρίστανται γνωστὰ ἐν Φλ. ; Διὰ τί ὁ θεὸς παρεκώλυσε τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης ;

2. 1-16 ἐπιτηδεῖοι φίλοι. ἢ β ἢ μήπως. οἱ ἄρχοντες εὐφημ. οἱ ἑνδεκα. καὶ πολλοί γε καὶ πολλοὶ μάλιστα. μεμνησθαι (με) καὶ (λέγοντα) καὶ (ἀκούοντα) εἶτε-εἶτε. τοιοῦτους ἐτέρους ὁμοίους σοί, τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων. ἄλλὰ πειρῶ ἐμπρὸς λοιπὸν προσπάθει. — 17-37 καὶ μὴν καὶ ὅμως (δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε). θαυμάσια ἔπαθον ἐδοκίμασα παράδοξον συναίσθημα. γὰρ 18 ; ἔλεος εἰσήγει με (μοι) ὡς παρόντα θανάτῳ ἀνδρὸς ἐπιτηδεῖου μὲ κατελάμβανε συναίσθημα συμπαθείας. ὁ τρόπος ἢ στάσις· αἰ γεν. αἴτ. εἰς τὸ εὐδαίμων. ὡς ἀδεῶς ἐπιφ. διασάφ. τοῦ εὐδαίμων.

τῶν λόγων. παρίσταται μοι μοι ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν. ἐκεῖνον μὴδ' εἰς "Αἶδου ἰόνται ἰέναι ἄνευ θείας μοίρας ὅτι ἐκεῖνος, καὶ ὅταν ἀκόμη κατέλθῃ εἰς τὸν ἄδην, θὰ κατέλθῃ μὲ μοῖραν θεοφιλή, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ. εἶπερ τις πῶποτε καὶ ἄλλος (ἐκεῖσε ἀφικόμενος εὐ ἐπραξεν) ἢ φράσις ἐξαίρει τὸ ἐκεῖνον : ὑπὲρ πάντα ἄλλον' πρβλ. καὶ εἶπερ που ἄλλοθι, εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε κλπ. οὐδὲν πάνυ 17. ὡς δόξειεν ἂν εἶκος εἶναι (ἐλλεινὸν εἰσιέναι τινί). παρόντι πένθει πενθίμῳ σκηνη. διὰ δὴ ταῦτα... ἀναλαμβάνει τὸν ἐκ τῆς μακρᾶς παρενθέσεως τῆς αἰτιολ. (εὐδαίμων γὰρ) διακοπέντα λόγον οὔτε ἔλεος εἰσῆει, ἵνα συνδέσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ οὔτε αὐ ἡδονὴ (εἰσῆει μοι). ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ὄντων ὡς θὰ ἀνέμενέ τις παρ' ἡμῶν, ἐπειδὴ ἡσχολούμεθα μὲ τὴν φιλοσοφίαν. οἱ λόγοι ἢ διεξαχθεῖσα τότε συζητήσεις. τοιοῦτοί τινες τοιοῦτοι περίπου, δηλ. φιλοσοφικοὶ προκαλοῦντες ἡδονήν. πάθος συναίσθημα. ἄτοπος περίεργος, παράξενος. τί ἐπιτ. τὸ ἄτοπον. ἀτεχνῶς παντάπασιν, ὅλως διόλου, εἰς τὸ ἄτοπον... κρᾶσις κρᾶμα, ἀνάμεικτον συναίσθημα, ἐνθυμουμένῳ αἷτ. γελῶντες· δακρῦντες τίνες αἰ μτχ. καὶ τί διορίζουσι ; καὶ διαφερόντως καὶ κατὰ τρόπον πολὺ ὑπερβολικόν. πού ἂν δὲν ἀπατῶμαι.—38·53 Παιανιεύς· ὁ δῆμος ἢ Παιανία (παρὰ τὸ Λιόπεσι τῆς Ἀττικῆς).

4 οἱ ἄρχοντες οἱ ἑνδεκα πλὴν ἄλλων εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ἐμερίμων περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένων σωματ. ποινῶν καὶ ἐδίκαζον τοὺς ἐπ' ἀντοφῶρῳ συλλαβανομένους ἐγκληματοῦντας.—12 ἡμῖν τί εἰκάζομεν ἐκ τῆς λ. ;—3·3 Ἀπολλόδωρος ὁ Φαληρεὺς, θερμὸς καὶ ἐνθουσιώδης μαθητὴς τοῦ Σ., παράφορος ἐν χαρᾷ καὶ λύπῃ, μανικὸς διὰ τοῦτο καλούμενος, ἀλλὰ μετρίου νοῦ, κομίσας, ὡς λέγεται, εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ὥραϊα ἐνδύματα διὰ τὸν νεκρὸν τοῦ διδασκάλου.—40 ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κρίτων, ὁμηλιεὺς καὶ συνδημότης τοῦ Σ. (ἐξ Ἀλωπεκῆς), ὀλοψύχως ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν, χρηστὸς καὶ πλούσιος, συντηρῶν ἐξ ἰδίων τὴν οἰκογένειαν τοῦ φιλοσόφου· ἐν τῇ δίκῃ παρεκάλεσε μετὰ τοῦ Πλάτωνος, Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ υἱοῦ Κριτοβούλου τὸν Σ. νὰ ὀρίσῃ δι' ἑαυτὸν ποινὴν 30 μνῶν, διὰ τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἠγγυῶντο, γνωστὸν δὲ ἐκ τοῦ ὁμωνύμου διαλόγου τοῦ Πλάτωνος ὅτι κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἐζήτησεν ἐπὶ κινδύνῳ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς του νὰ πείσῃ τὸν Σ. νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Ἀλλ' ἦτο πολὺ μετρίως φιλοσ. διανοίας. Τὰς σχέσεις Κρ. - Σ. θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ.—Ἐρμογένης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ζαπλοῦτου

Ἰππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλτατος τοῦ Σ. καὶ πένης ὡς ἐκεῖνος.— **Ἐπιγένης** υἱὸς Ἀντιφῶντος τοῦ Κηφισιέως.— **Ἀισκίνης** υἱὸς τοῦ Λυσανίου, γράψας, ὡς λέγεται, ἑπτὰ διαλόγους.— **Ὁ Μενέξενος** ἦτο υἱὸς Κτησίππου τοῦ Παιανιέως, ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου.— **Ἀντισθένης** Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ περιωνύμου σοφιστοῦ Γοργίου καὶ εἶτα τοῦ Σ., οὐ μιμηθεὶς τὸ καρτερικόν, ἀπαθὲς καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς βουλήσεως ἴδρυσεν τὴν σχολὴν τὴν κληθεῖσαν **Κυνικήν** τὸ μὲν ὡς λειτουργοῦσαν ἐν τῷ γυμνασίῳ Κυνοσάργει, τὸ δὲ ἐκ τῆς διαίτης τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἧς ἰδεῶδες ἦτο ὁ πολύμοχθος τοῦ Ἡρακλέους βίος, ἡ αὐτάρκεια καὶ ἡ κυνικὴ ἀδιαφορία πρὸς τὸν ἔξωτερ. κόσμον.— **Σιμίας** κ. **Κέβης** νεανίσκοι Θηβαῖοι, τὸ πρῶτον μαθητεύσαντες ἐν Θήβαις παρὰ τῷ διασήμῳ Φιλολάῳ, μαθητῇ τοῦ Πυθαγόρου· εἶτα ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας χάριν ἀνωτέρας παιδείσεως ἐγένοντο ἐνθουσιώδεις μαθηταὶ καὶ θαυμασταὶ τοῦ Σ., ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ ὅλην τὴν περιουσίαν των πρὸς σωτηρίαν τοῦ διδασκάλου. Τὴν φιλοσοφ. μόρφωσιν αὐτῶν θὰ γνωρίσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ. Ὁ Σιμίας ἔγραψεν 23 διαλόγους καὶ ὁ Κέβης 3, ἀπολεσθέντας πάντας.— Θηβαῖος ἦτο καὶ ὁ **Φαιδωνίδης**, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν.— **Εὐκλείδης** Μεγαρεύς, μαθητὴς καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σ., ἰδρυτὴς τῆς **Μεγαρικῆς** σχολῆς.— Περὶ τοῦ **Κλεομβρότου** λέγεται ὅτι, μόλις ἀνέγνωσε τὸν παρόντα διάλογον, πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη λέγων : *Χαῖρε, Ἥλιε.*— **Ἀρίστιππος** ὁ Κυρηναῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ διασήμου σοφιστοῦ Πρωταγόρου, ἐγνωρίσθη καὶ εἶχε σχέσεις πρὸς τὸν Σ. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου περιήρατο τὴν Ἑλλάδα ὡς σοφιστὴς, ἐν δὲ τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἴδρυσεν τὴν **Κυρηναϊκὴν** σχολὴν, ἣτις δεχομένη ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν ἀπεκλήθη διὰ τοῦτο καὶ **Ἡδονικὴ**.— Τίνες ἄλλοι παρίσταντο ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ θὰ γνωρίσωμεν προϊόντος τοῦ διαλόγου.— *Νὰ παρίσταντο καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν διάλογον Φ. - Ἐχ. :* **Ὁ Πλάτων** νὰ ἦτο παρὼν κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Σ.; *Διὰ τί ἀπουσίασαν ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Κλεόμβροτος ; Διὰ τίνων μέσων ὁ Φ. κινεῖ τὸ διαφέρον καὶ τὴν προσδοκίαν τῶν ἀκροατῶν ;*

3. 1-9 **ἔωθεν** (ἢ ἕως, ἡώς), **ἔωθινός**, **διατρίβω** περνῶ τὴν ὥραν (μὲ συζήτησιν), **συζητῶ**.— **9-22** καὶ δὴ καὶ τότε ἀπὸ τοῦ γενικοῦ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας μεταβαίνει εἰς εἶδ. περίπτωσιν, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Σ. **πρωιαίτερον** τοῦ συνήθους. **παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις** εἶπομεν ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, **συνεννοήθημεν**. **εἰς τὸ εἰωθός** εἰς τὴν συνήθη θέσιν. **ὑπακούω** (περὶ τοῦ θυρωροῦ)

· ἀνοίγω. λύουσι τῶν δεσμῶν τῶν ποδῶν, τῆς ποδοκάκης ἢ (ὑστερον) ξύλου. παραγγέλλω δίδω τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς. δ' οὖν τέλος πάντων. ἐπισχῶν χρονοτριβήσας. καταλαμβάνω εὐρίσκω.— 22-9 ἀνευφημῶ βάλλω γοερὰν φωνήν. ὕστατον δὴ διὰ τελευταίαν λοιπὸν (πλέον) φοράν. ἀπήγον ὁ προκτ. προσπάθειαν. κόπτομαι λ. π. κτυπῶ τὴν κεφαλὴν μου ἢ τὸ στῆθος (προβλ. κοπετός, κομμάς). — 29-45 ἐξέτριψε τὰ πονοῦντα ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν δεσμῶν μέρη. ἄτοπον II 28. ἄτοπόν τι ἰδ. αὐτόθι. ὡς θαυμασίως πέφυκε πόσον παράδοξον φύσει σχέσιν ἔχει πρὸς. τῷ μὴ ἐθέλειν ἀναγκάζεσθαι δὲ κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐφ' ὅσον. διώκω ἐπιδιώκω. συνάπτομαι κρέμαμαι μαζί (ὡς δύο κεράσια ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐράν). ἐννοῶ στοχάζομαι. ἔοικεν ἐπακολουθεῖν. ἐπειδὴ ἀσύμφ. διασαφ.

4 τὸ δικαστήριον τὰ πλεῖστα τῶν ἡλιαστικῶν δικαστηρίων ἔκειντο ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἣς τμήμα ἀπεκαλύφθη ἄλλοτε πρὸς Α τοῦ λεγομένου Θησείου, σήμερον δὲ συνεχίζονται αἱ ἀνασκαφαί· ἐκεῖ που πλησίον ἦτο καὶ τὸ δεσμοτήριον. Αἱ λεγόμεναι Φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους κατὰ τὰς βορείους κλιτύς τοῦ λόφου τοῦ Μουσείου (μνημείου τοῦ Φιλοπάτπου) εἶναι αὐθαίρετος προσωνυμία, διότι οὔτε ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς εἶναι οὔτε ἦτο δυνατόν τόσον ἀνεπαρκῆς χώρος καὶ δὴ τρωγλαὶ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς δεσμοτήριον τῆς πόλεως.— 17 λύουσι φαίνεται ὅτι ὁ Σ. μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης παρέμενε συνεχῶς δεδεμένος, τὰ δὲ δεσμὰ (ποδοκάκη, ξύλον) ἐλύοντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ὅπως καὶ σήμερον ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῆς ἐκτελέσεως παρέχεται εὐμάρειά τις εἰς τοὺς καταδίκους.— 21 Ξανθίππη ἡ γνωστὴ φίλερις σύζυγος τοῦ Σ., ἦν ὅμως ὁ φιλόσοφος ἠνείχετο στωικώτατα. Ἡμέραν τινά, ἀφ' οὗ περιέλουσε βαναύσως τὸν Σ. δι' ὑβρεων, ἐξεκένωσε κατόπιν κατὰ τῆς κεφαλῆς του δοχεῖον πλήρες ὕδατος· καὶ ὁ Σ. γελῶν: Δὲν σὰς ἔλεγον, εἶπε πρὸς τοὺς παρισταμένους φίλους, οὐ ἢ Ξ. μετὰ τὰς βροντὰς θὰ βρέξῃ; Ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποροῦντα διὰ τὴν ὑπομονὴν του ἔλεγεν: Ἐχω πλέον συνηθίσει τὰς ὑβρεις τῆς Ξ., ὅπως καὶ τὰς τροχαλίαις, τὰς ὁποίας ἀκλύω συνεχῶς· καὶ σὺ δὲν ἀνέχεσαι τὰ συνεχῆ κακαρίσματα τῶν χηνῶν σου; Ναί, εἶπεν ὁ Ἀλκ., ἀλλά μοι γεννῶσιν φῶν καὶ νεοσσούς.— Ἀλλὰ μήπως δὲν γεννᾷ καὶ δι' ἐμὲ παιδία ἢ Ξ.; ἀπήντησεν ὁ Σ. Ἐντεῦθεν ἢ Ξ. θὰ ἦτο πασίγνωστος, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐχ., ὅστις θὰ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθ. καὶ θὰ εἶχε συνδεθῆ πρὸς τὸν Σ. καὶ τὸν Φ.—

22 τὸ παιδίον ἐπειδὴ ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς θὰ ἦτο ἤδη ὄριμος νέος, ὁ Πλάτων ἐννοεῖ ἐνταῦθα ἢ τὸν Σωφρονίσκον ἢ τὸν Μενέξενον.—**28** *τινὲς τῶν τοῦ Κρ.* ὁ Κρ. ὡς πλούσιος εἶχε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ δούλους ἀκολουθούς.—**30** *ἀνακαθιζόμενος ὁ Σ.* καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχοντο οἱ φίλοι ἦτο ἔτι ἀνακεκλιμένος ἐν τῇ κλίνῃ καὶ οὕτως ἔχων εἶπε πρὸς τὸν Κρ. νᾶπαγάγωσι τὴν Ξ. Ταύτης ἀπαγομένης ἀνασηκώνεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τρῖβει τὸ σκέλος.—**39** *Αἰσωπος* δούλος τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, σύγχρονος περίπου τοῦ Σόλωνος. Οὗτος ὢν ταμεῖον μύθων τῆς Ἀνατολῆς, ἴσως δὲ πλάσας καὶ τινὰς ἰδίους πρωτοτύπους, διηγεῖτο αὐτοὺς μετὰ χάριτος ἐν πεζῷ λόγῳ πρὸς παραίνεσιν. Πρῶτος ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰρκτῇ τοὺς διὰ στόματος φερομένους μύθους ἐστιχοῦργησε, τὴν πρώτην δὲ πλήρη ἔκδοσιν ἐφιλοπόνησε Δημήτριος ὁ Φαίηρεὺς *Συναγωγὴν τῶν Αἰσωπέων μύθων*. Οἱ σήμερον φερόμενοι Αἰσωπικοὶ μῦθοι εἶναι παράρρασις Αἰσωπ. μύθων, οὓς διάφοροι εἶχον στιχοῦργησε.—*Διὰ τί ὁ Πλάτ. παραμερίζει τὰς οἰκογενειακὰς σκηναὺς τοῦ Σ., ἀπομακρύνων τὴν Ξανθίππην; Πῶς θὰ ἀνέμενέ τις νᾶ ἴδῃ τὸν Σ. κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου του καὶ πῶς ἐμφανίζεται οὗτος εἰς τοὺς μαθητὰς του; Τίς ἡ ἀρετὴ τοῦ κεφαλαίου;*

4. 1-10 *εὖ γ' ἐποίησας ἀλήθεια (γὰρ) καλὰ ἔκαμες καὶ μὲ ὑπενθύμισας. ὧν ἔλξ. ἐντείνω (εἰς μέτρον, εἰς ἔπος) στιχοῦργῶ. οἱ τοῦ Αἰσ. λόγοι οἱ ἐν πεζῷ μῦθοι τοῦ. καὶ (ποιήσας) τὸ εἰς τὸν Ἀπ. προοίμιον ὕμνος (διότι οἱ ῥαψῳδοὶ ἐν ἑορταῖς προέτασσαν τῆς ἀπαγγελίας ὁμηρ. ἔπων ὡς προοίμια ὕμνων τῶν θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐτελεῖτο ἡ ἑορτή). Εὖηνος σοφιστής. ὅ,τι ποτὲ διανοηθεῖς τί τέλος πάντων σχολῶν, προτιθέμενος, ἀπὸ τίνος σκέψεως ὠθούμενος.—10-37* *ἀντίτεχνος* ἀντίπαλος ἐν τῇ τέχνῃ. *ἀφοσιοῦμαι* ἐκπληρῶ τὸ πρὸς τὸν θεὸν καθήκον μου, εὐρίσκομαι ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ θεοῦ· οἱ πρῶτ. τῶν μτχ. τὸ ἐπιχειρούμενον. *πολλάκις* μετὰ τοῦ εἰ, ἵνα, μὴ ἔξηγ. ἴσως· ἐπίσης καὶ τὸ ἄρα ἐν ὑποθ. *προτ. μουσικῇ* πᾶσα πνευματικὴ ἀπασχόλησις, π.χ. ἐπιστημονικὴ, καλλιτεχνικὴ. *ταύτην τὴν μ. ποιεῖν* νᾶ ἀσκῶ ταύτην τὴν ποιητικὴν ἐργασίαν. *γὰρ* ἔπεξ. *ἐν ἄλλῃ ὄψει* μὲ διάφορον μορφήν. *παρακελεύομαι* προτρέπω, παροτρύνω τινὰ πρὸ τῆς ἐνεργείας (τὸν δρομέα π. χ. πρὶν ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα δρόμου). *ἐπικελεύω κ. διακελεύομαι* ἐνθαρρύνω ἐν αὐτῇ τῇ ἐνεργείᾳ (π. χ. τὸν δρομέα ἤδη τρέχοντα)· ὑποκ. τῶν ἀπρμφ. τὸ ἐνύπνιον, ἀντκμ. αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ἔπραττον, ποιεῖν μουσικὴν (ἔπεξ.), ἐργάζεσθαι φιλοσοφίαν. *μεγίστη*

μουσική ἢ κατ' ἐξοχὴν μουσική. νῦν δὲ ἀντίθ. εἰς ἐν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ 19. ἡ ἐορτὴ τοῦ θεοῦ τὰ Δήλια. δημώδης μουσική ἢ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ πολλοῦ κοινοῦ μουσική, ἢ ποίησις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν μεγίστην μουσικὴν τὴν φιλοσοφίαν. ποιῶ καταγίνομαι μὲ τὴν ποίησιν. (ἔδοξε) εἶναι ἀσφαλέστερον ἀπιέναι εἰς Ἄδου. οὕτω δὴ διὰ τὸν λόγον λοιπὸν τοῦτον. ἐποίησα (ποίημα). μετὰ τὸν θεὸν βραχυλ. μετὰ τὸ εἰς τὸν θεὸν προοίμιον. ποιητῆς πραγματ. κός π., ἄξιός τοῦ ὀνόματός του. μῦθος μυθ. διήγησις. λόγος διήγησις πραγματ. γεγονότων. μυθολογικός μυθοπλαστικός, ἔχων τὰ τάλαντον τῆς ἐπινοίας μύθων. ἐποίησα, ἀνωτέρω ἐντείνειν 3.

4 εἰς τὸν Ἀπόλλω διὰ τί προέκρινε τὸν θεὸν τοῦτον λέγει ἐν 32: εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία. Ἄλλως αἱ σχέσεις τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Σ. ἦσαν οἰκεῖαι· ὁ Δελφικός Ἀπ. ἐκάλεσε τὸν Σ. ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον, ὁ θεὸς ἀναβάλλει ἐπὶ μῆνα τὴν θανατικὴν ποινήν, ἵσως ἵνα δώσῃ καιρὸν μεταμελείας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, αὐτὸς δὲ ὁ Σ. λέγει περὶ ἑαυτοῦ ἐν XXXV: ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς που οἶμαι ὁμόδουλός γε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερός τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χειρόν ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου, καὶ τέλος τὸ δελφικὸν γνῶθι σαυτὸν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς Σωκρατ. φιλοσοφίας. Περὶ τούτων ἴδ. τὸ ἡμέτερον **Μαντεῖον τῶν Δελφῶν** ἐν σ. 178, 179 κέ., 185 καὶ σημ. 2.— 5 **Εὐθηνος** Πάριος, σοφιστῆς καὶ ἐλεγειακὸς ποιητής, τιμώμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων διὰ τὴν σοφίαν του, διδάσκων τὴν τέχνην ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν ὁμῶν.— 13 ἐνυπνίων ὁ Σ. ἐπίστευεν εἰς τὰ ἐνύπνια ὡς θεόπεμπτα, πρβλ. Ἀπολ. XXI ἐμοὶ δὲ τοῦτο (ὁ ἔλεγχος τῶν ἀνθρώπων) προστατεύεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων· ἐν δὲ Κρίτ. II ἡ Θέτις ἐπιφανεῖσα ἐν ἐνυπνίῳ εἰς τὸν Σ. λέγει περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του: ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἴκοιο.— 23 μουσικὴ ἐκαλεῖτο πᾶσα τέχνη διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Μουσῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ μουσική. Οἱ Πυθαγόρειοι πρῶτοι καὶ κατ' αὐτοὺς καὶ ὁ Πλάτων μουσικὴν ἐκάλεσαν τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν εὐρυτέρῳ σημασίᾳ μουσικὴ ἐκαλεῖτο πᾶσα πνευματικὴ καὶ θεωρητικὴ μόρφωσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυμναστικὴν, τὴν παιδεύουσαν τὸ σῶμα.— Τίνας ὥραιας γραμμὰς βλέπομεν ἐν τῷ ἤθει τοῦ Σ. τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ; Τί μαρτυροῦσιν αὐταί;

5. 1-7 ἔρρωσο (ῥώννυσθαι, εὐχῆ) ὑγίαινε, ἔρρωσθαι τὰς εὐχὰς μου, τοὺς χαιρετισμούς μου. διώκω ἐπακολουθῶ. οἶον τοῦτο οἶόν ἐστι τοῦτο ὅ, τί εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον συνιστᾷς. πολλὰ πολλάκις.

οὐδ' ὀπωσιούην οὐδαμῶς.—7-13 τί δαί (δή) ἀλλὰ τί λοιπόν; ἡ ἐρώτ. μετὰ τοῦ δαί ἐκφράζει θαυμασμόν. **τούτου τοῦ πράγματος** τῆς φιλοσοφίας. **καθίημι** καταβιβάζω. **οὕτως** μὲ τὴν στάσιν αὐτήν. —13-25 **συγγεγονότες Φ.** ἐν ᾧ ἔχετε χρηματίσει μαθηταὶ τοῦ Φ. **οὐδείς φθόνος** λιτ. εὐχαρίστως θὰ εἶπω. **καὶ μάλιστα ὁ καὶ ἐπιτ. :** ὅπως ἐξαιρετικῶς. **ἐκεῖσε** ποῦ; **διασκοπῶ** διερευνῶ, λεπτομερῶς ἐξετάζω. **μυθολογῶ** ἐκθέτω τὰς σκέψεις μου. **ἀποδημία** ἐνταῦθα: καὶ ἡ ἐν Ἄθου παραμονή, ὁ βίος ὁ ἐκεῖ.

18 Φιλόλαος ἐκ Κρότωνος ἢ Τάραντος, διάσημος μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, πρεσβύτερος τοῦ Σωκράτους· ὁ Πυθ. γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ 1 ἴσως τῷ 570 π. Χ. ἀπέκησε περὶ τὸ 530 εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἴδρυσεν θρησκευτικὴν ἀδελφότητα, τὸ **ὀμακόιον** (ἐντεῦθεν οἱ μαθηταὶ **ὀμάκοι**), ὅπερ ἔσχε μαθητὰς Ἑλληνας πανταχόθεν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Ἐκεῖ ἐτελοῦντο τὰ **ἄρρητα** (τελεταί, μυστήρια), ὧν κέντρον ἦτο ὁ Ἀπόλλων καὶ κύριον δόγμα ἡ περὶ μετεμψυχώσεως διδασκαλία, ἀξιόυσα παρὰ τῶν μαθητῶν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν, ἠθικότητα καὶ ἐγκράτειαν, ἀποχὴν σαρκῶν ζώων καὶ κυάμων (κατὰ τὴν παλαιοτάτην πίστιν ὅτι ζῶα καὶ φυτὰ εἶναι ἀδελφὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τέκνα τῆς κοινῆς μητρὸς γῆς), κάθαρσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μουσικῆς, ὡς ἡ γυμναστικὴ θεραπεύει τὸ σῶμα, καθόλου εὐκοσμον βίον καὶ ἁρμονικόν, ὅπως εὐκοσμον καὶ ἑναρμόνιον εἶναι τὸ σύμπαν, ὅπερ πρῶτος ὁ Πυθ. **κόσμον** ἀπεκάλεσε, διατεταγμένον κατ' ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς σχέσεις, καὶ ἐντεῦθεν οἱ Πυθαγόρειοι ἐθεράπευον πολὺ τὰ μαθηματικά, τὴν κοσμολογίαν καὶ τὴν μουσικὴν. Ἄλλ' ὁ μυστηριώδης βίος τῶν μαθητῶν, ζώντων ὡς ἀσκητῶν ὑπὸ αὐστηρὰν μοναχικοῦ τάγματος πειθαρχίαν, καὶ αἱ ἀξιώσεις αὐτῶν νᾶναλάβωσι τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων πρὸς διαορύθμισιν τοῦ βίου κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν καὶ ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν διωγμῶν προεκάλεσε μεγάλην ἀντίδρασιν, ὁ Πυθ. κατεδιώχθη, τὸ ὀμακόιον ἵστερον περὶ τὸ 440 30 ἐπυρπολήθη, οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ὑποστάντες πανταχόθεν γενικὸν διωγμὸν διεσκορπίσθησαν καὶ ὁ Φιλόλαος κατέφυγεν εἰς Θήβας, ὅπου ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Σιμίου καὶ Κέβητος. Οὗτος τὴν Πυθαγόρειον διδασκαλίαν φερομένην διὰ στόματος (ὁ Π. οὐδὲν ἔγραψε, πρβλ. τὸ αὐτὸς ἔφα) πρῶτος συνέγραψε, τὸ δὲ σύγγραμμα αὐτοῦ ἠγόρασεν ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς παρὰ τῶν συγγενῶν του κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετάβασίν του ὁ Πλάτων, γενόμενος οὕτω κάτοχος καὶ τοῦ πυθαγορ. συστήματος, ἐν ᾧ

ὁ Σ. πολὺ γενικὰ καὶ ἀόριστα θὰ εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ. — *οὐδέν γε σαφές* ἢ διδασκαλία τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο διὰ συμβολικῶν ἀποφθεγμάτων, δι' αἰνιγματωδῶν κανόνων καὶ παραγγελμάτων, ζητοῦσα διὰ τοῦ μυστηρίου νάσκηση ὑποβολὴν ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς μυστηρίοις γενικῶς κρατοῦντα (προβλ. τὸν μυστικισμόν ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἐλευσίνας, περὶ οὗ ἰδ. τὰ ἡμέτερα *Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας* ἐν σ. 62 κέ.). — *24 ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ* ὅπως πτώμα ἄταφον μολύνει τοὺς οὐρανίους βλέποντας αὐτὸ (ἐντεῦθεν ἢ ταφὴ νεκροῦ ὄφειλε νὰ γίνῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), οὕτως ἐν Ἀθήναις ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ὡς προᾶξις ἐναγῆς ἀπηγορεύετο ἐν ἡμέρᾳ (προβλ. ὅσα λέγει ὁ Κρέων ἐν Οἰ. Γ, 1420... περὶ μολύνσεως τοῦ ἡλίου, βλέποντος τὸ ἄγος τῆς τυφλώσεως τοῦ Οἰ.), ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς νυκτός ἤρχιζεν ἡ ἐπιούσα, ἡ αὐριον, ἡ θανατικὴ ποινὴ τοῦ Σ., ἣτις ἔδει νὰ ἐκτελεσθῇ σήμερον III 13, θὰ ἐξετελεῖτο περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πρὸ τῆς νυκτός. — *Σιμίας καὶ Σ. πῶς ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Εὐήνου; Διὰ τί ὁ Σ. λαμβάνει σεμνοτέρα σιάσιν καταβιβάζων τοὺς πόδας; Τί τεχνικὸν βλέπομεν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ διαλόγου;*

6. *1-6 κατὰ τί διὰ τί. νῦν δὴ πρὸ ὀλίγου. παρ' ἡμῖν ποῦ; — 1-13 τοῦτο μόνον* τὸ ἀποκτιννύναι αὐτὸν ἑαυτόν, ὅπερ κατωτέρω λέγεται ἀπλῶς *τεθνάναι*· κατὰ τὸν Σ. πάντα τὰ πράγματα εἶναι δίπλευρα, διφυῆ, οὐχὶ μονόπλευρα δηλ. ἢ ἀπολύτως ἀγαθὰ ἢ ἀπολύτως κακά, ἀλλὰ κατὰ τὰ πρόσωπα καὶ κατὰ τὰς συνθήκας, ὅφ' ἄς ταῦτα διατελοῦν, τὸ αὐτὸ προᾶγμα ἄλλοτε εἶναι ἀγαθὸν καὶ ἄλλοτε κακόν· θὰ ἦτο λοιπὸν ἀληθῶς παράδοξον, ἐὰν ὁ θάνατος, μόνος ἐξ ὅλων τῶν πραγμάτων ἀποτελῶν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν, θὰ ἦτο πάντοτε καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον ἀπολύτως ἀγαθὸν μόνον ἢ ἀπολύτως κακόν· ἀνάγκη ἄρα νὰ δεχθῶμεν κατ' ἀναλογίαν πρὸς πάντα τὰ ἄλλα πράγματα ὅτι καὶ ὁ θάνατος, ὅστις συνήθως θεωρεῖται κακόν, διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπὸ ὁρισμένας συνθήκας εἶναι ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ἀγαθόν, τὰ δὲ ἀγαθὰ πάντες ἐπιδιώκομεν, ἐνταῦθα παραδόξως ὁ ἄνθρωπος ὁ θεωρῶν τὸν θάνατον ἀγαθόν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιζητήσῃ αὐτὸν αὐτοκτονῶν! τοῦτο εἶναι παράδοξον. Ἡ μετάφρασις: "Ἴσως ὅμως θὰ σοὶ φανῇ παράδοξον, ἐὰν τοῦτο μόνον (τὸ τεθνάναι), ἀποτελοῦν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων πραγμάτων, εἶναι μονοειδές, ἐμφανιζόμενον πάντοτε ὡς κακόν καὶ μὴ ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς

ζωῆς, ὅπως ἐμφανίζονται καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια εἶναι ἄλλοτε ἀγαθὰ καὶ ἄλλοτε κακὰ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα. Ἄλλοι μεταφράζουσιν ἄλλως. οἷς δι' ὅσους (τοὺς φιλοσόφους). ὅσιον εὐσεβές, εὖ ποιεῖν ἀποκτινύναι, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος ἀγαθόν.— 13-25 ἴτω βοιωτ. λ. ἴστω (οἶδα), ἔστω μάρτυς. Ζεύς, βοιωτ. Δεύς. φωνή τοπικὴ διάλεκτος. (ἔχεις δίκαιον) καὶ γὰρ ἄν. οὕτω ἐκ πρώτης ὕψεως, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως. ἄλογον παράλογον. οὐ μέντοι (ἄλογον). λόγον τινα λιτ. σοβαρὸν λόγον. λόγος ἐπιχείρημα, διδασκαλία. ἀπόρρητα ἀπόρρητοι διδασκαλῆαι. φρουρά δεσμοκτήριον, ὅπου φρουρεῖται τις. φρουρά τις εἶδος φρουρᾶς. λύειν (τινα ὑποκ.). μέγας σοβαρός, μέγας τις πρβλ. II 28 ἄτοπόν τι. οὐ ῥᾶδιος διιδεῖν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸν κατανοήσωμεν ἐν ὅλῃ του τῆ σημασίᾳ.— 25-32 ἡ πρτκ. τοῦ ἡμι (αἰο) λέγω: εἶπεν οὗτος. σημαίνω ἐκδηλώνω διὰ σημείου. πάνυ γε μάλιστα. ταύτη τούτου οὕτως ἔχοντος, κατὰ τὴν συλλογιστικὴν ταύτην σειρᾶν. ἀνάγκη ἀφευκτος (ἀδυσώπητος) μοῖρα. νῦν δὲ VI 2.

17 ἐν ἀπορρήτοις ἀπόρρητα ἴσως εἶναι ἡ μυστηριώδης διδασκαλία, αἱ τελεταὶ καὶ μυστήρια (ὄργια) τῶν Ὀρφικῶν, μυστικῶν θιάσων θεησκευτικῶν, λατρευόντων κυρίως τὸν Διόνυσον, ἐμφανισθέντων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πεισιστράτου, οἵτινες ἰδρυτὴν τῶν μυστηρίων ἐθεώρουν τὸν Ὀρφέα, ὅστις ἀντιληφθεὶς ἐν Ἄιδου κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασιν του τὰς βασάνους τῶν ψυχῶν, ὅσαι εἶχον ἀπαλλαγῆ τοῦ σώματος, ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ζῶντας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκφυγῶσι τὸν κίνδυνον. Ὅθεν κύριος σκοπὸς τῶν Ὀρφικῶν ὄργιων ἦτο ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς ἐκφυγῆς ἐκ τοῦ σώματος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφιλοκερδῆς ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῆς καθαρᾶς ἀληθείας, εἶναι κάθαρσις. Πρὸς εὐκολωτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον ὄργανωθῆ εἰς τάγματα (θιάσους ἀδελφότητος), εἰς ἃς πᾶς τις ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸς διὰ μίσησεως, ἐν ᾗ διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἡ διδασκαλία παρέμενεν ἀπόρρητος. Ἐκ τῆς ἀπορρήτου διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν πολλὰ δόγματα ὡς καὶ τὴν κατὰ κοινότητος ὄργάνωσιν παρέλαβον οἱ Πυθαγόρειοι. Κατ' ἄμα οἱ τὸ σῶμα ἐκαλεῖτο σᾶμα (σῆμα, τάφος) ὡς τάφος τῆς ψυχῆς ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τιμωρουμένης διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς, καὶ δεσμοκτήριον αὐτῆς φρουρουμένης.— Διὰ τί ὁ Κ. ὁμιλῶν κάμνει χρῆσιν καὶ τοῦ Βοιωτικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος;

7. 1-14 ῥᾶδίως προθύμως, εἰς τὸ ἐθέλειν ἄν. ἔοικεν ἀτόπω δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. οἱ φρονιμώτατοι οἱ φιλόσοφοι. θεραπεία ἐπι-

μέλεια. τῶν ὄντων ἀρσ. ἐξ ὅσων ὑπάρχουσιν (ἐπιμεληταί). οὐκ ἔχει λόγον εἶναι ἀδικαιολόγητον. αὐτὸς μόνος του. φευκτέον εἶναι ἔπεξ. τοῦ ταῦτα. διὲ μάλιστα ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. οὕτως ταύτη VI 9. εἰκὸς ἐστὶν εἶναι τοῦναντίον.—14-33 πραγματεία φιλοσοφ. ἔρευνα, ἀνάπτυξις. ἀνερευνᾶ λόγους ἀναζητεῖ ἀντιλογίας, εἶναι πνεῦμα ἀντιλογίας. νῦν γε καὶ μοι αὐτῷ δοκεῖ λέγειν τι σοβαρὸν. τί βουλόμενοι ἐκ τίνος προθέσεως (λόγου) κινούμενοι. ὡς ἀληθῶς τῇ ἀληθείᾳ, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς τὸ σοφοί. ῥαδίως 2 ἄνευ τύψεων συνειδήσεως, ἄνευ ψυχ. ταραχῆς, δυσφορίας. τείνω (τὸ τόξον) εἰς τινα ἔχω τινὰ ὡς στόχον, ἀποβλέπω εἰς. πάνυ μὲν οὖν βεβαιότατα, πρβλ. πάνυ γε VI 29.

§. 1 - 14 πιθανώτερον πειστικώτερον. ἠδίκουν ἂν θὰ ἔκαμνον ἄσχημα. νῦν δὲ μετὰ τὸ ἀπραγματοποίητον εἰσάγει τὸ πραγματικόν. πάνυ δισχυρίζομαι ἀκραδάντως πιστεύω, μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως βεβαιῶ. παρ' ἀνδρας... τε ἔδει νὰ ἀπολογουθήσῃ εὐθύς: καὶ παρὰ θεοῦς: ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λόγος διεκόπη διὰ τῆς παρενθέσεως καὶ τοῦτο μὲν..., ἀναλαμβάνεται διὰ τοῦ ὅτι μέντοι παρὰ θεοῦς..., ὅτι ἤξειν ἀντὶ ὅτι ἤξω κατ' ἀναλογίαν τῆς ἡγουμένης συντάξεως ὅτι ἐλπίζω ἀφίξεσθαι. εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων II 23. ὁμοίως ὅπως θὰ ἠγανάκτου, ἔὰν δὲν εἶχον τὴν πεποίθησιν ταύτην. εἶναι τι πρβλ. λέγειν τι VII 24: ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ διὰ τοὺς ἀποθανόντας βίος οὐχὶ ἐστερημένος σημασίας. πάλαι ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου.—14-9 αὐτὸς μόνος. αὐτὸς ἔχων κρατῶν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου: ἢ ἀντίθ. ἢ μεταδοίης ἂν... ἀπολογία σοι ἔσται θὰ χρησιμοποιήσης ὡς ἀπολογία, ὅπως προετίθεσο νὰ κίμης, VII 31... — 19-31 πρῶτον δὲ προηγουμένως ὅμως. σκοπῶ ἐξετάζω, ἐρωτῶ. τί ἄλλο βούλομαι (εἰπεῖν) ἢ τί ἄλλο παρὰ ἀπλῶς μόνον... μᾶλλον τοῦ δέοντος. προσφέρειν τῷ φ. νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φαρμάκου. εἰ δὲ μὴ μετὰ πρότασιν ἀποφατικὴν: ἄλλως. ἔα (χαίρειν) αὐτὸν ἄφες αὐτόν, μὴ δίδης προσοχὴν. τὸ ἑαυτοῦ τὸ χρέος του. ὡς δώσων ἔτοιμος νὰ δώσῃ. ἤδη (οἶδα, α' πρόσ.) τί ἀποκρισὶν θὰ μοῦ ἔδιδες. πράγματα παρέχω ἐνοχλῶ.— 31-7 ἀποδίδωμι τὸν λόγον λογοδοτῶ, δικαιολογοῦμαι, ἀπολογοῦμαι. ὑμῖν δὴ εἰς ὑμᾶς φυσικά, ὡς μοι πῶς μοι... τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέψας τὸν βίον ἀληθινὰ φιλόσοφος. θαρρεῖν εἰκότως ὅτι εἶναι πλήρης θάρρους, ὅπως θὰ ἦτο εὐλογον νὰ ἀναμένῃ τις παρὰ τοιούτου. φέρομαι κερδίζω.

5 παρ' ανθρώπους τετελευτηκότας, οἵτινες θάποτελέσωσι τὸν ἐν τῷ ἴδῃ κύκλον τῶν φίλων μου. Ἐν Ἀπολ. ΧΧΧΙΙ ἀπαριθμεῖ ὡς τοιούτους τοὺς ἡμιθέους Μίνων, Ῥαδάμανθυν, Αἰακὸν καὶ Τριπτόλεμον, ἔπειτα τὸν Ὀρφέα, Μουσαῖον, Ἡσίοδον, Ὀμηρον καὶ τοὺς ἀδίκως κριθέντας Παλαμήδην καὶ Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον. — **13** *πάσαι λέγεται ὄντως παλαιὰ ἦτο ἡ πίστις ὅτι οἱ δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς, οἱ εὐνοούμενοι τῶν θεῶν, θάνελαμβάνοντο ζῶντες, μετὰ τοῦ σώματος αὐτῶν, εἰς τὸ Ἠλύσιον (ἤλυθον, τόπον ἀποδημίας) πεδῖον, κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τὰ δυτικά πέρατα αὐτῆς, ζῶντες ἐν αἰωνία μακαριότητι, ὅπου εἶναι ἄγνωστος ὁ χειμῶν μετὰ τῶν χιόνων καὶ τῶν ὄμβρων, γλυκεῖα δὲ ὠκεανία αὔρα ἀναψύχει αὐτοὺς (Ὀμ. δ 563...).* Κατὰ τὸν Ἡσ. Ἔ. κ. Ἡ. 170... ὁ τόπος οὗτος εἶναι αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τὸν βαθυδίνην Ὠκεανόν, θαυμαστῆς εὐκρασίας κλίματος καὶ γονιμότητος τῆς γῆς, ἣτις τοῖς τοῦ ἔτους ἀποδίδει γλυκυστάτους καρπούς. — Τούναντίον οἱ ἄδικοι καὶ οἱ ἀσεβεῖς θά ἐρρίπτοντο εἰς τὸν Τάρταρον, τὸ φρικτὸν δεσμοτήριον τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἀνταποδόσεως. — **22** *ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φ. οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ δήμιος (δοῦλος) ἢ ὁ δημόσιος ἢ δημόκοινος, ὅστις ὡς ἐναγῆς (μειμασμένος ἐκ τῶν φόνων) κατῴκει ἐκτὸς τῆς πόλεως πρὸς τῷ ὀρύγματι (τῷ βαράθρῳ) κατὰ τὰς δυτικὰς κλιτύς τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν μόνον ὅτε ἐκαλεῖτο νὰ καλέσῃ τὸ καθήκον αὐτοῦ.* — Ἡ πολυλογία ἀναπτύσσει θερμότητα ἀντιδραστικὴν κατὰ τῆς ψυκτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου LXVI 48. — *Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Κρ. τί ἀποτελεῖ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ διαλόγου; Τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ διακοπὴ καὶ τίνα ἐν τούτῳ ἐμιμήθη ὁ Πλάτων; Ὁ Κρ. διακόπτων τὸν διάλογον εἰς σπουδαῖον σημεῖον πῶς ἐμφανίζεται; Ὁ Σ. ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς πολλαπλᾶς συστάσεις τί δεικνύει; Πόθεν ἄλλοθεν ὁ Κρ. ἐγίνωσκε τὴν πρὸς τὸν θάνατον περιφρόνησιν τοῦ Σ.;*

9. 1-7 *κινδυνεύω + εἶδ. ἀπροφ. δοκῶ. ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας* γνήσιοι φιλόσοφοι. *αὐτοὶ* πρὸς ἀντιδιακτολήν τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν μὴ φιλοσόφων. *ἐπιτηδεύω* ἐπαγγέλλομαι, ἐπιδιώκω. *ἀποθνήσκειν* (ἐνεστ.) ἐφ' ὅσον μελετῶσι διὰ βίου τὸν θάνατον, *τεθνάναι* (προκμ.) ἐφ' ὅσον φθάνουν εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης των. *δήπου* βεβαίως ἂν δὲν ἀπατῶμαι. *προθυμοῦμαι* μετὰ ζήλου ἐπιδιώκω. *δ* εἰς τὸ αὐτοῦ. — **7-18** *γελασεῖω* ἐφετ. ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω. *οἱ πολλοὶ* τὸ πολὺ κοινόν, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι: *οἶμαι* τοὺς πολλούς, αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας, *δοκεῖν* ἂν

(ὅτι ἤθελον νομίσει) πάνυ εὖ εἰρησθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας (ὅτι τοῦτο ὠραιότατα ἔχει λεχθῆ διὰ τοὺς φ.). τοὺς μὲν I 12. τοὺς παρ' ἡμῖν τοὺς Θηβσίους. σύμφημι συμφωνῶ, καὶ ξυμφάναι ἀνσυνδέεται πρὸς τὸ δοκεῖν ἄν. καὶ πάνυ καὶ πολὺ μάλιστα. θανατάω· ὦ ἔφετ. σφᾶς τοὺς πολλούς. ἦ πῶς.— 18·26 γὰρ ἔπεξ. εἰπόμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἃς συζητήσωμεν μόνοι μας. χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις ἔασαντες ἐκείνους χαίρειν. καὶ (ἡγούμεθα) τὸ τεθνάαι (ὑποκ.) εἶναι τοῦτο (κτγρ.), χωρὶς γεγονέναι (ἔπεξ.) νὰ ἔξη ἀπομονωθῆ.— 26·42 συνδοκεῖ μοι εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγώ. ἄρα ἐν ὑποθ. προτ. IV 27. εἴσεσθαι (οἶδα) μᾶλλον. ἐκ τούτων ἐκ τῆς ἐφεξῆς συλλογιστικῆς σειρᾶς. σπουδάξω ἐνδιαφέρομαι σοβαρῶς. ἤκιστα οὐδαμῶς. (περὶ) τὰς τῶν ἀφροδισίων. θεραπεία περιποίησις. διαφέροντα ἰ. πολυτελή. ἀτιμάξω καταφρονῶ. πολλή ἀνάγκη ἀπόλυτος. ἡ πραγματεία ἡ ἐνασχόλησις. ἀφεστάναι ἐκ τοῦ δοκεῖ.— 42·50 ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἐμνημόνευσα. ἀπολύω προσπαθῶ νὰποχωρίσω. διαφερόντως τῶν ἄ. ἄ. ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἄ. οἱ πολλοὶ 10. μηδὲν τῶν τοιούτων ἠδὲ οὐδὲν ἐκ τῶν τοιούτων τὸν εὐχαριστεῖ. τείνει ἐγγυὲς βαδίζει σύριζα πρὸς.

1 ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς κατ' ὄνομα μόνον φιλοσόφους (*Αρίστιππον κλπ.)— 10 τοὺς πολλοὺς τὸ πλῆθος πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐθεώρει τοὺς φιλοσόφους φλυάρους, ἀθέους καὶ διαφθορεῖς τῶν νέων, διὰ δὲ τῆς τοιαύτης αὐτῶν διαγωγῆς ὡς ἐπιδιώκοντας τὸν θάνατον καὶ ὄντας ἀξίους αὐτοῦ.— τοὺς παρ' ἡμῖν οἱ Θ. διαβεβοημένοι ἐπὶ ἀμβλυνοία καὶ ἀγροικία θὰ ἔσκωπτον τοὺς φιλοσόφους κατὰ πολὺ περισσότερον λόγον καὶ θὰ ἔκρινον αὐτοὺς ἀξίους τῆς τύχης των.— 29 φιλοσόφου ἀνδρὸς ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὕστερον ὁ Ἐπίκουρος ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν ἐδέχοντο τὴν ἡδονὴν (οἱ Ἐπικούρειοι διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ χοῖροι)· ἀλλ' οὗτοι δὲν εἶναι ἀληθεῖς φιλόσοφοι.— 34 ἱματίων διαφερόντων. . . . ὁ Σ. ὄντως ἔζη κατὰ τὰς ἀρχαῖς ταύτας, ὡς βεβαιοῖ ὁ Ξεν. Ἀπ. I 6, 2, ὅπου ὁ σοφιστὴς Ἀντιφῶν ἐλέγχει τὸν Σ.: Ζῆς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ἐποδσοπότη δαιτωμένος μείνειε, σιτία τε σιτεῖ καὶ ποτὰ πίνει τὰ φανλότατα καὶ ἱμάτιον ἡμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχιτων διατελεῖς. Γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος τρίβων τοῦ Σ. ἐγένετο κατόπιν τὸ σύνηδες ἔνδυμα παντὸς φιλοσόφου.— 35 ὑποδημάτων ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε μερῖ-

στη πολυτέλεια ὑποδημάτων καὶ τὰ ἄττικὰ σανδάλια ἦσαν περιζή-
τητα. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης Νεφ. 103 καλεῖ τοὺς φιλοσόφους ἀνυ-
ποδήτους καὶ ὠχριῶντας (ὡς πειναλέους). — 37 καθ' ὅσον μὴ
πολλὴ ἄ. διότι ἀπόλυτος καταφρόνησις τοῦ σώματος ἀποτελεῖ αὐ-
τοκτονίαν. — 48 ἐγγύς τι κείναι τοῦ τ. καὶ ὁ Ἐξάγγελος ἐν
Σοφ. Ἀντ. 1165. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες οὐ τί-
θημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἠγοῦμαι νεκρόν. — Πᾶς τὸ
πολὺ κοινὸν πλατᾶται ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ φιλοσόφου πρὸς τὸν θάνα-
τον; Τί τῆς ἐννοίας τοῦ θανάτου δίδει ὁ Σ. 20 ὁ; Πρὸς ἀπόδειξιν
τῆς ἀληθείας ταύτης μεταχειρίζεται συλλογισμούς· πῶς λέγεται κατὰ
τὴν πορείαν ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ τῶν μερι-
κῶν εἰς τὰ γενικά, ἀπὸ τῶν γνωστῶν εἰς τὰ ἄγνωστα; Ἡ ὅλη συλ-
λογιστικὴ ἄλυσις ἄς ἀντικατασταθῇ δι' ἀπλοῦ δευτεροσχῆμονος κα-
τηγορικοῦ συλλογισμοῦ.

10. 1-10 τί δὲ δὴ (δοκεῖ σοι). φρόνησις ἢ πνευματικὴ ἐπι-
κοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν ἰδεῶν, ἢ γνῶσις τῆς ἀληθείας. ζή-
τησις ἢ ἔρευνα τῶν ἰδεῶν. οἶον π.χ. ὄψις ἢ αἴσθησις τῆς ὁράσεως.
ἔχει ἀλήθειάν τινα παρέχει ἀληθεῖς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον
ἐντυπώσεις. θρυλῶ συχνάκις ἐπαναλαμβάνω. σχολῇ δυσκόλως. πολὺ
ὀλιγώτερον ἀκόμη. φαυλότεροι ὑποδεέστεροι. — 10-21 ἄπτεται
τῆς ἀληθείας εὐρίσκει τὴν ἀλήθειαν. τὰ ὄντα αἱ ἰδέαι, ἢ ἀλήθεια.
τὸ λογίζεσθαι ἢ καθαρὰ (ἀνευ τοῦ σώματος) ψυχικὴ, διανοητικὴ
ἐνέργεια. ἐν τῷ ὄργ. εἶπερ που ἄλλοθι II 23. παραλυπῶ παρε-
νοχλῶ. — 21-3 ἐνταῦθα ἐν τῇ ζητήσει τῶν ἰδεῶν. — 23-48 τί δὲ
δὴ τὰ τοιάδε (λέγεις). εἶναι δίκαιον αὐτὸ ὅτι ὑπάρχει αὐτῇ ἢ ἰδέα
τοῦ δικαίου, αὐτοτελής, οὐχὶ συνδεδεμένη μετ' ἀνθρώπων, πρά-
ξεων κλπ. μέντοι βέβαια. περὶ τῆς οὐσίας πάντων περὶ πασῶν
τῶν ἰδεῶν. ὁ ἕκαστον τυγχάνει ὅπως ὑφίσταται ἕκαστη ἐν τῇ
πραγματικότητι. τὸ ἀληθέστατον αὐτῶν ἢ ἀληθῆς οὐσία αὐτῶν.
αὐτὸ ἕκαστον ἕκαστην ἰδέαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ ὡς ἰδιότητα
συνδεδεμένην μετ' ἄλλων πραγμάτων. ἴοι ἂν ἐγγύτατα ἤθελε κατὰ
μεγίστην προσέγγισιν κατανοήσει. ἴοι αὐτῇ τῇ δ. βαδίζει ἐν τῇ
ἐργασίᾳ του μὲ μόνην τὴν διάνοιαν. παρατίθεμαι χρῆσιμοποιῶ.
λογισμὸς τὸ λογίζεσθαι 14. εἰλικρινῆς καθαρὸς. θηρεύω ἐπι-
ζητῶ. ὡς ἔπος εἰπεῖν σχεδόν. εἶπερ τις καὶ ἄλλος II 23-4. ὑπερ-
φυῶς ὡς ἀληθῆ ὑπερεξόχως ἀληθῆ.

Ὅ καὶ οἱ ποιηταί, οἵτινες ὡς τὰ πολλὰ ἦσαν φιλόσοφοι, γρά-
ψαντες ἐν ποιήμασι τὰς φιλοσοφικὰς αὐτῶν θεωρίας, π.χ. ὁ Ἡρό-

κλειτος: κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα· ὁ κωμικὸς Ἐπίχαρμος: νοῦς ὀρῆ καὶ νοῆς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά· ὁ Παρμενίδης ἐκάλει ἄσκοπον (τυφλὸν) τὸ ὄμμα καὶ ἠχῆεσαν (θορυβοῦσαν) τὴν ἀκοήν· καὶ ὁ Ἀναξαγόρας: ὑπὸ ἀφανρότητας (ἀτελείας) αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων) οὐ δυνατοὶ ἔσμεν κρίνειν τὰληθές· πρβλ. τὰς ὀπτικὰς ἀπάτας, τὰς καμπύλας τοῦ Παρθενῶνος κλπ.—7 αὐταὶ καὶ γενικῶς καὶ σήμερον τὰ ὀπτικὰ καὶ ἀκουστικὰ αἰσθήματα θεωροῦνται ὡς ἀνώτερα, ὡς ἀποτελοῦντα τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀνωτέρας, τῆς πνευματικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις εἶναι κατώτεραι, ὑλιστικώτεραι.—15 τῶν ὄντων τι.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὑπάρχουσι δύο διακεκριμένοι κόσμοι, 1) ὁ ὑλικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ὑλικῶν φαινομένων, τῶν διαρκῶς ῥεόντων καὶ μεταβαλλομένων κατὰ τὸν Ἡράκλειτον (τὰ πάντα ῥεῖ), τὸν ὁποῖον ἀντιλαμβανομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἵτινες παρέχουσι εἰς ἡμᾶς αἰσθήματα καὶ παραστάσεις διαρκῶς μεταβαλλομένας, ἐφ' ὅσον καὶ τὰ αἰσθητά, εἰς ἃ αὐταὶ ἀναφέρονται, διαρκῶς μεταβάλλονται· ἐπειδὴ δ' ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου τῶν ἐντυπώσεων ἡ ἀληθῆς γνῶσις τῶν αἰσθητῶν, ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἀδύνατος, καὶ μόνον δόξαι, ὑποκειμενικαὶ δοξασίαι τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δυναταί, ὁ Σ. προβαίνων περαιτέρω ἔλαβεν ὡς βάσιν τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν οὐχὶ τὰς μεταβλητὰς παραστάσεις ἢ τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ τὰς ἐννοίας, τὰς γενικὰς ἐκεῖνας παραστάσεις τῶν αἰσθητῶν, αἵτινες περιέχουσι μόνον τὰ κοινὰ γνωρίσματα τὰ ἀπαντῶντα εἰς πάντας τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν (γενικαὶ ἐννοιαὶ) ἢ εἰς πάσας τὰς παραστάσεις ἐνὸς αὐτῶν (ἀτομικαὶ ἐννοιαὶ) καὶ ἔχουσι διὰ τοῦτο μόνιμον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ περιεχόμενον, καὶ διὰ τῶν ἐννοιῶν ἔδωκε τὸν ἀκλόνητον θεμέλιον λίθον πάσης ἀληθοῦς ἐπιστήμης. Ἄλλ' ὁ Πλάτων προβαίνων ἔτι περαιτέρω ἐσκέφθη: Ὅπως ἡ ὑλικὴ ἀντίληψις προϋποθέτει ἀντιληπτὸν ἀντικείμενον, οὕτως ἀνάγκη καὶ αἱ ἐννοιαὶ, εἴαν θέλουν νὰ εἶναι ἀσφαλῆς ὑποκείμενον τῆς ἐπιστήμης, νὰ συνδέωνται πρὸς πραγματικὰ ὄντα, πρὸς πραγματικὰς ὑπάρξεις σταθερὰς καὶ ἀναλλοιώτους, εἰς ἃ ἀναφέρονται. Ἐντεῦθεν ὁ Πλ. ἐδέχθη 2) καὶ τὸν ὑπέργειον, τὸν ὑπέρφυσικόν κόσμον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ ὄντως ὄντα, αἱ ἰδέαι (ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ δικαίου, τῆς ὑγείας κλπ.), ἀσώματοι καὶ ἀναλλοίωτοι οὐσίαι, ἀθάνατοι (ὡς προσωπικότητες· δηλ. ὁ Πλ. τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας τῆς λογικῆς ἐκπροσωποῖησεν ὡς οὐσίας πραγματικά;), κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ὁποίων τὸ θεῖον

ἔδημιούργησεν ὕστερον τὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, εἶναι τὰ παραδείγματα (ἀρχέτυπα), κατ' ἀπομίμησιν τῶν ὁποίων ἔπλασε τὰ αἰσθητά, τὰ ὅποια εἶναι ὠχρὰ εἶδωλα (ἀντίτυπα) αὐτῶν (π. χ. κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ ἔπλασε τοὺς ὠραίους ἀνθρώπους, τὰ ὠραῖα πτηνὰ κλπ.), τέλειαι (πρὸ βλ. ἰδεώδης, ἰδαικὸς κλπ.), ἀκατάληπτοι διὰ τῶν αἰσθήσεων, διὰ μόνου τοῦ νοῦ νοηταί, τὸ μόνον ἀσφαλὲς τῆς ἐπιστήμης ὑποκείμενον. Ἐντεῦθεν πρὸς τὴν πολλαπλότητα τῶν ὑλικῶν πραγμάτων ἀντίκειται τὸ ἐνιαῖον τῆς ιδέας (π. χ. πολλὰ τὰ ὠραῖα ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἡ ιδέα τοῦ καλοῦ μία), πρὸς τὸ γίγνεσθαι ἐκείνων τὸ εἶναι ταύτης, πρὸς τὴν ῥοὴν καὶ ἀέναον μεταβολὴν τὸ ἀναλλοίωτον, πρὸς τὸ σωματικὸν τὸ ἀσώματον, πρὸς τὰς δόξας ἢ ἐπιστήμη. Τὰ ὑλικά ὅμως ὡς εἶδωλα τῶν ἀρχετύπων (ἔχοντα ὁμοιότητά τινα πρὸς ἐκεῖνα) ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς νὰ κατανοήσωμεν τὰς ιδέας, αἱ γενικαὶ ἔννοιαι, ἃς κτώμεθα δι' ἀφαιρέσεως, εἶναι οἱ τύποι (τὰ εἶδη αἱ μορφαί), δι' ὧν γινώσκομεν αὐτάς. — Αὕτη εἶναι ἡ πολύκροτος Πλατωνικὴ *ἰδεολογία* (*ὄντολογία*). Ἡ πρώτη καὶ τελειοτάτη τῶν ἰδεῶν εἶναι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, αὐταρκες καὶ παντοδύναμον, αὐτὸς ὁ θεός, ὁ σκοπός, πρὸς ὃν τείνουσιν νὰ ὁμοιωθῶσι πάντα· διότι ἐντὸς πάντων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐγείρεται ἀδάμαστος ὁ πόθος νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὑπεργειον ἐκείνον κόσμον, τὸν τέλειον, οὗ εἴμεθα ἄθλια ἀντίτυπα, τρέφοντες ἔρωτα πρὸς τὴν τελείαν ἐκείνου καλλονὴν, ἣν διαισθανόμεθα διὰ τῆς ὠχρᾶς ἐπιγείου καλλονῆς, ὁ πόθος δὲ οὗτος ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ἔρωτος τῆς γνώσεως (*φιλοσοφίας*). Ἡ ἀκατανίκητος αὕτη ἔλξις ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ πρὸς τὸ ὑπεραισθητὸν εἶναι ὁ πολυθρόλητος Πλατωνικὸς ἔρως πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ, δευτέραν μετὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ. Αἱ ιδέαι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλ. τὰ ὄντα, τὸ ὄν, ἢ οὐσία, τὸ ἀληθέστατον, τὰ εἶδη, αὐτὸ τὸ δίκαιον κλπ., ἢ οὐσία, ἢ τυγχάνει ἕκαστον ὄν, ἢ οὐσία ἢ ἔχουσα τὸν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὄντος (τοῦ ὄντος) κλπ. — 25 δίκαιον αὐτὸ ἐν τῇ Λογικῇ τὰς ἔννοιαις ταύταις καλοῦμεν ἀφηρημένας, διότι ἀναφέρονται εἰς ἰδιότητας (π. χ. τὴν δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, εὐσέβειαν κλπ.), αἵτινες αὐταὶ καθ' ἑαυτὸς δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλὰ συνδεδεμέναι μετ' ἄλλων (προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, κρίσεων κλπ.), ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ νοῦς ἀφαιρεῖ αὐτάς καὶ φαντάζεται καθ' ἑαυτάς· ὅθεν δίκαιον αὐτὸ εἶναι ἢ δικαιοσύνη καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ συνδεδεμένη, ὡς συνήθως βλέπομεν αὐτήν, μετ' ἄλλων (π. χ. ὁ δίκαιος Ἀριστείδης, ἢ δικαία πρᾶξις κλπ.).

11. 1-8 παρίσταται δόξα II 22 ἐπέρχεται ἰδέα. κινδυνεύει IX 1. ὡσπερ ἀτραπὸς τις ὡς εἶδος ἀτραποῦ· νοεῖται ἢ συλλογιστική ἄλυσις, ἣτις δίκην ἀτραποῦ... ἐκφέρει φέρει ἔξω ἐκ τῶν δυσκολιῶν καὶ τῆς ἀβεβαιότητος εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, εἰς τὸ ὅτι, ἕως ἀν... μετὰ τοῦ λόγου (λογισμοῦ, λογίζεσθαι) μετὰ τῆς καθαρᾶς διανοητικῆς ἐνεργείας. ἐν τῇ σκέψει ἐν τῇ ἐρεῦνῃ. συμφύρομαι ζυμώνομαι μαζί, συνενοῦμαι. τοιοῦτου κακοῦ τοιαύτης πληγῆς, τοῦ σώματος. οὐ μὴ + ἴορ. ὑπικτ. ἰσχυρὰ ἄρνησις. — **8-15** ἀσχολίαί περισπασμοί. προσπίπτω ἐνσκήπτω. εἰδῶλα πλάσματα τῆς φαντασίας. φλυαρία ἀνοησία, κουραφέξαλα. τὸ λεγόμενον καθὼς λέγει ὁ κόσμος, προεξαγγ. παράθ. τοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται δὲν καθίσταται δυνατόν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γνῶσιν οὐδεμιᾶς ἰδέας. ὑπ' αὐτοῦ αἴτ. ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι πλεον. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς βεβαιώσεως. — **15-21** ἀσχολίαν ἄγω δὲν ἔχω καιρὸν νὰσχοληθῶ εἰς. ἐκ τούτου· διὰ πάντα ταῦτα πλεον. πρὸς ἐμφ. δήλωσιν τοῦ αἰτίου. — **21-35** τὸ ἔτχατον τὸ χείριστον. παραπίπτω παρεμβαίνω. ἐκπλήττει ζαλίζει τὴν ψυχὴν. μέλλω προτίθεμαι. ἀπαλλεκτέον ἐκ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. ἔσται (τοῦτο) οὐ. φρονήσεως ἔλξ, ἀντὶ φρόνησις ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. ἐπειδὴν τ. ἐπεξ. τοῦ τότε. ὁ λόγος ἢ συλλογιστικὴ σειρά. — **35-44** οὕτως τότε. ὁμιλῶ ἔχω σχέσιν καὶ ἐπιμειξίαν. ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη IX 36 ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀπόλυτος ἀνάγκη. ἀναπίμπλαμαι μολύνομαι ἐκ. ἀφροσύνη ἢ ἀνικανότης τοῦ σώματος νὰ ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τὰς ἰδέας. μετὰ τοιούτων μετ' ἄλλων καθαρῶν, ὡς τῶν ἰδεῶν. δι' ἡμῶν αὐτῶν διὰ μόνης τῆς ψυχῆς ἡμῶν. τὸ εἰλικρινές ἢ καθαρὰ πραγματικότης. ἴσως λιτ. περὶ πράγματος, ὅπου οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ. (φοβοῦμαι) μὴ οὐ θ. ἦ. — **44-7** παντὸς μᾶλλον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

15 πολέμους ὄντως πολλοὶ πόλεμοι ὑφείλονται εἰς οικονομικὰ συμφέροντα. — **37** ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη ἀπόλυτος χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐν τῇ ζωῇ δὲν εἶναι δυνατός, διότι ἢ ἀνάγκη τῆς πληρώσεως τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν, ὧν ἢ τελεία παραμέλησις θὰ ἔφερε τὸν θάνατον, προκαλεῖ προσωρινόν τι ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, προσωρινήν τινα κοινωνίαν. — **Μὲ** μείζονα προκειμένην ὁ θάνατος εἶναι χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἄς συμπληρωθῇ ἐκ τῶν κ. X κ. XI ἢ ἐλάσσων προκειμένη πρὸς σχηματισμὸν ἑτέρου δευτεροσχῆμονος κατηγορικοῦ συλλογισμοῦ, καταλήγοντος εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, εἰς δὲ καὶ ὁ ἐν IX.

12. 1-8 ἀφικομένῳ τινὶ (ἐκεῖσε) οἶ. τοῦτο τὴν φρόνησιν.
Δ. Ν. Γουδῆ—Πλάτωνος Φαίδων

οὐ ἔνεκα τεί. αἴτ. ἡ πολλή πραγματεία ἢ μακρὰ καὶ ἐπίπυτος οὐπουδή, καὶ ἄλλω ἀνδρὶ καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου ἀνδρός· ἐπίσης οἷ ποιητ. αἴτ. ἡ διάνοια ἢ ψυχὴ. ὥσπερ κεκαθαυμένη καθαρὰ τρόλον τινά.—8-10 συναγείρομαι συγκεντρώνομαι. κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸ ἐν τῷ νῦν παρόντι. ἐκλυομένην ἐκ τοῦ σώματος ὥσπερ ἐκ δεσμῶν.—18-35 παρασκευάζοντα ἑαυτὸν ζῆν. οὕτως ἀναφέρ. εἰς τὸ δι' ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι. διαβάλλομαι περιέρχομαι εἰς ἔριν, ἔχθραν. πανταχῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. τούτου γιγνομένου καθ' ἣν στιγμὴν πληροῦται τὸ ὄνειρόν των, τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ θάνατος. πολλή ἀλογία χονδροειδῆς παραλογισμός. ἐλπίς ἐστι τυχεῖν οὐ ἤρων (ἐράω-ῶ) ἀπηλλάχθαι τε τούτου, ᾧ διεβέβληντο.—35-48 παιδικὰ τὸ ὑποκείμενον ἔρωτος (ἐρωμένη, ἐρώμενος). ἀνθρώπινα π. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ θεῖα π. τὴν φρόνησιν, τὴν φιλοσοφίαν. πολλοὶ δὴ ὡς γνωστόν, ἤδη. τὴν αὐτὴν ἐλπίδα, ἣν ἔσχον καὶ οἱ καταβάντες εἰς Ἄδου, ὅτι θὰ ἴδουν ἐκεῖ τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα· τὸ ἄρα ἐν τῷ β' μέλει τῆς ἐρωτ. δίδει εἰρων. ἔννοιαν, ἀποκλείουσαν τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ· αὐτὸ δὰ ἔλειπε! ἰδοὺ λογικὴ. ἐντετύξεσθαι ἐπεξ. τοῦ ταῦτα. ὅπερ ὅπως ἀκριβῶς. μέντοι βέβαια.

12 τὸ χωρίζειν... καὶ ὄντως ὁ Σ. ὑφίστατο τοιαύτας φιλοσοφικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὸ πνεῦμα, ὅτι τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἰσθήσεων παρέμενεν ἐν τελείᾳ ἀδρανείᾳ· οὕτω π. γ. ἐν Ἰσοτείδαίᾳ, ὡς ἱστορεῖται ἐν Πλάτ. Συμπ. XXXVI, συγκεντρωθεὶς εἰς φιλοσοφικὸν τι ζήτημα ἴστατο ἀπὸ πρωίας ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει βασινίζων τὸ πρᾶγμα καί, ἐπειδὴ δὲν εὐωδοῦτο ἢ λύσις τοῦ ζητήματος, ἐξηκολούθει παραμένων ἀκίνητος καὶ βεβυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, προκαλῶν διὰ τοῦτο τὴν περιέργειαν πολλῶν. Ἦδη εἶχεν ἔλθει ἡ νύξ καὶ τινες τῶν στρατιωτῶν δειπνήσαντες κατεκλίθησαν παρὰ τὸ ψῦχος ἐν ὑπαίθρῳ, κινούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργείας νὰ ἴδωσιν εἴαν θὰ παρέμενε καὶ τὴν νύκτα οὕτω. Ἀλλ' ὁ Σ. παρέμεινε μέχρι τῆς πρωίας, ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ τότε προσευχηθεὶς εἰς τὸν θεὸν ἀπῆλθε! Ἐπίσης αὐτόθι κ. II κ. III.—35 ἀνθρωπίνων παιδικῶν οὕτως ὁ Ὀρφεὺς κατῆλθεν εἰς τὸν ἄδην χάριν τῆς Εὐρουδίκης· ἀνάλογον εἶναι καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀλκήστιδος, ἣτις ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγον Ἄδμητον ἐδέχθη νάποθάνη αὐτῇ ἀντὶ τοῦ συζύγου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν φίλον Πάτροκλον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, προέκρινε τὸν πρόωρον θάνατον, ἵνα μὴ χωρισθῆ τοῦ φίλου.— ἡ ἀνθρωπι-

νων μὲν παιδικῶν..... φρονήσεως δὲ... πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ ἐπουσιώδους εἰς οὔσιῳδες ;

13. 1-6 οὐκοῦν τοῦτο (ὄν ἂν ἴδης εἶν τινα ἴδης) ἐστὶ σοὶ ἱκανὸν τεκμήριον ἀνδρός δι... οὐκ ἄρ' ἦν ὁ προκ. μετὰ τοῦ ἄρα δηλοῖ δι νῦν μάλιστα μανθάνομεν ἀλήθειαν, ἦν τέως ἠγνοοῦμεν. φιλοσώματός τις εἶδος φιλοζώου. φιλότιμος φιλόδοξος. ἦτοι ἦ ἦ-ἦ.
—6-14 ὀνομαζομένη ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸ πολὺ κοινὸν ὀνομάζει ἀνδρείαν. προσήκει ἀνήκει. οἱ οὕτω διακείμενοι οἱ ἔχοντες τοιαύτας ἀρχάς, ἡρωϊκίας (ἐνταῦθα οἱ ἀληθῶς φιλόσοφοι). σωφροσύνη ἐγκράτεια. πτοοῦμαι περὶ τι κυριεύομαι ὑπὸ ταραχῆς, ὑπὸ πάθους, τρέχουν τὰ σάλια μου ἀπέναντι ἐνὸς πράγματος. ὀλιγώρος (ὥρα φροντίς) ἀμελής, ὀλιγώρως ἔχω ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ. κόσμιος ἡρεμος, ἀτάραχος, ἐγκρατής. — **14-23** τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν, τῶν φοβουμένων τὸν θάνατον. ἄτοπος III 31. μειζόνων κακῶν αἰχμηλωσίας, δουλείας, ἀτιμώσεως. οἱ ἀνδρεῖοι αὐτῶν. — **23-33** ταῦτόν ὡς καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. ἀκολασία... ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. εὐήθης μωρός : τὸ πάθος τὸ περὶ τὴν εὐήθη ταύτην σωφροσύνην συμβαίνει (εἶναι) ὁμοιον τούτῳ. σεσωφρόνισμαι εἶμαι ἐγκρατής. ἔοικε γὰρ ναί, φαίνεται. — **34-50** μακάριε καλότυχε. (φοβοῦμαι) μή. γὰρ ἀληθῶς. αὕτη (ὑποκ.) ἔλξ. πρὸς τὸ κτγρ. ἢ ὀρθὴ ἀλλαγὴ ἢ συναλλαγὴ. πρὸς ἀρετὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς. καταλλάττομαι ἀνταλλάσσω. ἡδονὰς (τὰς ὁποίας ἔχω). πρὸς ἡδονὰς (τὰς ὁποίας λαμβάνω)· τὸ ἀπροφ. ἐπεξ. τοῦ αὕτη. καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω καὶ μεγαλύτερα κακὰ (δουλείαν, ἀτίμωσιν) ἀντὶ μικροτέρων (θανάτου). ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μή ἦ. ὀρθὸν γνήσιον. ταῦτα καταλλάττεσθαι παθ. τούτου γεν. τιμ. ἐπεξ. διὰ τοῦ μετὰ φρονήσεως, ἦ τις θεωρεῖται ὡς νόμισμα. ὠνούμενα παθ. ἀγοραζόμενα. πιπράσκω πωλῶ (μεταπράτης, πρᾶτήριοι, δημοπρασία). συλλήβδην γενικῶς, διὰ μιᾶς λέξεως. πάντα ὑποκ., ἀνδρεία κτγρ. προσγίγνομαι προστίθεμαι. ἀπογίγνομαι ἀποχωρίζομαι : εἴτε πρόκειται νὰ προσλάβωμεν εἴτε πρόκειται νὰ ἀποβάλωμεν· ἡ δημώδης ἀρετὴ μεταχειρίζεται ὡς γνώμονα τῶν πράξεόν της ἐγωιστικόν, συμφεροντιολογικόν ὑπολογισμόν, προτιμῶσα ἐκ δύο κακῶν τὸ ἐλάττον καὶ ἐκ δύο ἀγαθῶν τὸ μείζον· ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, γνώμονα δ' ἔχει τὴν φρόνησιν, τὴν κατανόησιν τῆς ἰδίας ἀξίας, καὶ ἀσκεῖται οὐχὶ κατὰ συμφεροντολογικοὺς ὑπολογισμούς. χωριζόμενα ὑποκ. πάντα τὰ τοιαῦτα (ἀνδρεία, σωφροσύνη κλπ.), ἢ μετχ. ὑποθ., ὄνομ. ἀπόλ. σκιαγραφία σκιᾶς εἰκῶν, ἀπατηλὴ εἰκῶν (τῆς ἀρετῆς). ἀνδραποδώδης δουλοπρεπής. τὸ ἀλη-